

Farvel hr. borgmester - og tak!

Morgenen den 8. november klokken seks. For tredive år siden, samme måned, blev Jens Nielsen født. Nu står han i gården i Horsens Tugthus. Fangerne har fået ordre til at følge henrettelsen fra deres vinduer, offentligheden er nægtet adgang. Der er nogle få vidner til stede, ellers bare Jens og øksen. Præsten går hen til ham, men Jens kommer ham i forkøbet: "Jeg har ikke noget at tale med Dem om hr. Pastor; har jeg min Frihed?" Borgmesteren oplæser dommen og afslutter: "Farvel Jens Nielsen, Vorherre være med Dem". Hertil svarer Jens: "Farvel hr. borgmester - og tak!", nok ikke uden en vis ironi. "Gør jeres pligt" siger borgmesteren til bødlen, og øksen falder. Og hermed blev Jens Nielsen den sidst henrettede i fredstid i Danmark. En frygtelig stor historie skrev han alligevel, den lille Jens.

Skarpretterøkse magen til den, som Danmarks sidste aktive skarpretter, T.H. Sejstrup, brugte til at skille hovedet fra kroppen på de dømte.

HISTORIEN I GADEN

Ad Flakkebjerg til

Den 21. november 1862 blev en spinkel knægt født i Jyderup på Nordvestsjælland. Man kunne sige, at han var født til noget stort, den lille Jens. Han var godt begavet med en vilje af stål, der til sidst måtte brydes med bøddelens økse. Men historien starter i det små, næsten så småt man kan forestille sig. Moderen var krøbling, faderen fordrukken, og snart efter deres skilsmise endte Jens på Brokøb Fattiggård. Her stod menuen på tvang og tørre tæsk, og dét var ikke lige Jens. Som tiårig var han så umulig, at han kom på Flakkebjerg Opdragelsesanstalt. - alene.

Drømmeland i flammer

Og drømmene vokser hos Jens. Efter to års afsonet dom beslutter han at udvandre til frihedens eget land: Amerika. Men i Amerika går det ikke meget bedre, og snart stikker Jens igen til søs, og går i land i Antwerpen, Belgien. Her kommer han på vanlig vis i fængsel inden længe, pryglers en arrestbetjent og får sig en tvungen fribillet til London. Tyve år gammel, brandstifter, tyv, voldsmand, verdensmand, hjemløs og med tomme lommer.

På Horsens Museum er flere af Jens Nielsens ejendele udstillet. Her er det de tre redskaber, som han benyttede til mordforsøg på betjente, mens han sad i Horsens tugthus. Et blylod, en mursten og et afbrækket bordben.

I London vil Jens begå sit livs store kup. Pakhusene ved havnen må gemme på ufattelige rigdomme, tænker han. En enkelt tændstik og en lysende fremtid! Victoriadokken brændte på én nat, og skaderne kostede den engelske regering 1.500.000 pund sterling. Og Jens? Alt, hvad han finder, er tre uniformsjakker og to kasketter på et tomt kontor. Byttet sælger han i en marskandiser dagen efter - for seks shilling.

Til minde om...

En mindesten i granit til minde om Jens Nielsens arrestation blev nedlagt den 3. juli 2007 foran stuehuset på Stengården. Efter branden i 1883 blev stuehuset genopført og ligger i dag på I.G. Smiths Allé i Hvidovre. Vejen blev opkaldt efter ejeren af mejeriet Trifolium, I.G. Smith, der købte Stengården og den nærliggende gård, Eriksminde, i begyndelsen af 1900-tallet.

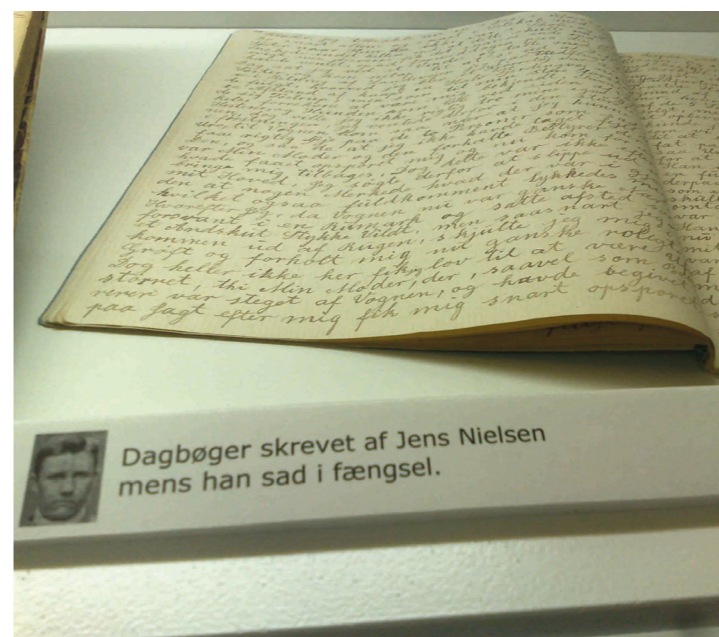

Mindestenen kan ses udenfor den nye Stengården på I.G. Smiths Allé 2650 Hvidovre

Læs mere om Jens Nielsen og Historien i Gaden på: www.forstadmuseet.dk

En lys idé

Efter sin konfirmation må Jens sørge for sit eget levebrød og kommer i tjeneste hos en bonde. Snart kom han op at toppes med folkene på gården, skærer halerne af køerne til farvel og stikker til København med 50 øre på lommen. Her slår han sig hurtigt på andre folks lommer og får hurtigt sin første dom ved kriminalretten. Det gentager sig et par gange, og i 1877 tyer Jens til nye midler: Han antænder brand og løber med, hvad han kan få fat i under forvirringen. I reglen ingenting, men i drømmen...

Dagbøger skrevet af Jens Nielsen mens han sad i fængsel.

Døden nær i Hvidovre

I 1883 går det dog rigtig galt. Jens er vendt tilbage til Danmark, og ilden raser efter ham. Natten mellem den 2. og 3. juli er manden med tændstikkerne i Valby, hvor fire gårde brænder på fem timer. Den følgende nat står Stengården i Hvidovre i flammer. Jens skriver i sine erindringer om denne nat: "Jeg indsaar strax, at der var stor Fare for, at Folkene skulde indebrænde, men da Folk i Hvidovre havde set mig luske igennem Landsbyen, frygtede jeg for at blive mistænkt ved at være den Første paa Stedet, og dette afholdt mig fra at vække Husets beboere, der dog omsider kom styrtende ud, og det var ikke et Minut for tidligt, da Taget allerede var skredet." Det bliver dog alligevel de sidste flammer fra Jens' hånd. Han anholdes på stedet og bliver sat i Horsens Tugthus på livstid. Men end ikke fængslet kan holde ham i ro. Tre mordforsøg på betjente begår han, for Jens har fået en ny idé, en sidste drøm om storhed: Han vil lide forbryderens æresdød på skafottet, ikke rådne op i et hul! Jens har aldrig haft meget at miste, men livet er hans, om det så skal bevises med døden. Efter tredje mordforsøg får Jens sin vilje, sin selvbestaltede dødsdom efter paragraffen "At have sit Liv forbrudt". Han blev den sidste i Danmark.

